

Kl. 1/26 næste Morgen drog vi afsted fra Nedalen i et straalende Solskinsveir, og efter en rask Marsch var vi Kl. 8 paa Lillesylens Top.

Bestigningen af denne er en forholdsvis let Sag, og Arbeidet lønner sig godt, thi en smukkere Udsigt kan neppe tænkes. Den er, forekommer det mig, vel saa storartet som den fra Storsylen, da Sylkammen herfra tager sig langt mere imponerende ud, og da den nærmest Lillesylen tilsyneladende var bred og behagelig at gaa paa, var det med friskt Mod, vi begav os ivei. Over Halvdelen af Veien var tilbagelagt, og Eggen havde hele Tiden været let at gaa paa, saa vort Mod steg med hvert Skridt.

Underveis byggede vi 2 Varder, hvorpaa vi satte vore Navne. Vi begynte saa smaat at blive overmodige. Var dette noget at være bange for?

Dog, vi dømte for tidlig. For hvert Skridt vi fra nu af tog, faldt vort Mod gradvis. Kammen hævede sig næsten lodret iveiret ca. 400 M. og var paa enkelte Steder kun en Fod bred. Fjeldsiden mod Sverige gik mere ind end ud, og mod Norge dannede den ca. 75 Grader med Horizontalen, saa det var et Guds Under, at vi ikke blev svimle. Et eneste Feiltrin eller en eneste løsreven Sten kunde bringe os ned i Afgrunden.

Efter 4 timers Forløb naaede vi ved Anspændelse af hver eneste Muskel og hver eneste Nerve til det yderste velbeholden opunder Toppen.

Men her, med Toppen kun ca. 10 M. over vore Hoveder, blev vi standset af en fuldstændig lodret Fjeldvæg uden Fremspring. Videre var det umuligt at komme, og Foretagendet maatte altsaa erklæres for mislykket. Vor Stilling var i Sandhet fortvivlet. At begive sig tilbage samme Vei, hvorfra vi var komne, var at utsette sig for den visse Død, og at gaa ned Fjeldsiden herfra vilde under almindelige Omstændigheder være anset for et vanvittigt Foretagende. Det var imidlertid vor eneste Utvei.

Pludselig hørte vi Stemmer oppe paa Toppen, og ved at se op opdagede vi det andet Selskab, som endelig var kommet op. Disse indsaa straks Situationens Alvor og blev staaende maalløse og se paa os.

Føreren, der var en resolut Mand, gav sig straks til at undersøge Fjeldvæggen, om der ikke skulde være saavidt Revner og Fremspring, at vi kunde komme os op. Men Resultatet blev, hvad vi paa Forhaand kunde vide, at Sagen var en Umulighed. Vi maatte klavre ned uren. Efter at have budt Farvel med de andre drog vi afsted. Trods en Forsigtighed til det yderste kunde vi ikke forhindre, at Stenskred paa Stenskred ramlede nedover, og med vore overspændte Nerver fandt vi det høist komisk, at vi ikke selv drog med, og opslog for hver Gang en høilydt Latter. Ca. 100 M. var vi vel komne ned, da Uren pludselig blev saa brat, at videre Nedstigning var umulig, og nu stod vi altsaa atter fast.

For at gjøre Stillingen end værre var vore Kræfter nu snart udtømte. En Skjælven overfaldt vore Arme og Knær, og vi satte Os fortvivlede ned uden at øine nogen Redning.

Endelig, efter at have studeret alle Udveie, opdagede vi, at vi muligens kunde gaa rundt Toppen, da vi øinede enkelte Sprækker. Ufortøvet begav vi os ivei, og ved at entre opover fra det ene Fremspring til det andre lykkedes det os virkelig at komme fremover; men Kræfterne var det snart ude med. Endelig hørtes et Glædesudraab fra den af mine Venner, der var forrest. Han havde øinet en Varde. Vi var altsaa ikke saa langt fra den almindelige Vei. Nu var det forbi med al Forsigtighed. Hoppende fra Sten til Sten kom vi hurtig afsted. Vi brød os ikke om, at vi satte hele Uren i Bevægelse.

Nu vilde vi op paa Toppen og naa denne, før det øvrige Selskab forlod den, og da vi endelig havde naaet Varden, gik det i fuldt Sprang op til Toppen, hvor vi øieblikkelig segnede omkuld af Udmattelse, medens Hurraraabene rungede om vore Øren.

Et sørgeligt Syn afgav vi, Klæder og Sko hang i Laser om os, Blodet piblede frem af vore Fingre, og vi skalv fra Top til Taa.

Men hvad gjorde det? Foretagendet var lykkedes.

Det hidtil som umuligt betragtede var bleven muligt. Dog var den sidste Passage rundt Toppen næsten mirakuløs. Alle Chancer skulde tyde hen paa, at vi vilde ramle ned med Stenskredene.

Denne sidste Omvei kan undgaaes ved Medbringelse af Taug, hvorved man kan klatre op de sidste 10 Meter til Toppen.